

ΠΛΗΡΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ
Κωδικός 1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 520 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2008 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΙΩΒ Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ

Τό εξαθλο του Πολνάθλου

Ίπάρχουν άθλητές, πού έπιδίδονται όχι μόνο σ' ένα άγώνισμα, αλλά σέ πολλά, στό πένταθλο, στό έπταθλο, στό δέκαθλο. Θα τους παρακολουθήσουμε και στους Όλυμπιακούς άγώνες του προσεχούς Αυγούστου. *Όχι άπλώς δέκαθλος, αλλά πολύαθλος ό Ίώβ. Έγκωμιαστής του ό ιερός Χρυσόστομος ύπογραμμίζει έξι αίτίες, για τίς όποιες θαυμάζει τήν ύπομονή του:

□ **Πρώτη αίτία:** *Όχι ένα ή δυό, άλλ' όλα τά κακά τόν βρήκαν και τά ύπέμεινε. «Μία μέν αίτία, ότι πάντα τά έν άνθρωποις κακά ένα σώμα ύπέμεινε» (Ε.Π.Ε. 33,230).

● Τό σώμα του έγινε πηγή σκωλήκων. Γέμισε λέπρα. Μ' ένα όστρακο (κεραμίδι) έξυνη άκατάπαυστα τό σώμα του.

● Η γυναίκα του συνεχώς τόν πλήγωνε. «Γίνεται του δαίμονος όπλον ή σύνοικος και τοξεύει τόν άνδρα, τήν γλώτταν δανείσασα τῷ διαβόλῳ» (Ε.Π.Ε. 33,228).

● Κάθε πονεμένος ξεκουράζεται τουλάχιστον τή νύκτα. Ήρεμιστικό θαυμάσιο ό ύπνος. Στόν Ίώβ νύχτα και μέρα, ή μιά χειρότερη άπ' τήν άλλη. Άκούμε: «Έάν κοιμηθῶ, λέγω Πότε ήμέρα; Έάν άναστῶ, λέγω Πότε έσπέρα;» (Ίώβ ζ' 4).

□ **Δεύτερη αίτία:** *Όλες οι συμφορές έπήλθαν μα ζε μενε ς. Χωρίς διαλείμματα. Έπεσαν άθρόον, όλες μαζί. «Έτέρα αίτία, ότι πάντα όμοῦ, και ουδέ τήν τυχοῦσαν έσχεν άνακωχή» (Ε.Π.Ε. 33,230-232).

Πόλεμος χωρίς άνακωχή τά άλλεπάλληλα χτυπήματα. Έμεις παθαίνουμε κάποιον κακό, αλλά μεσολαβεί ό χρόνος και ξεχνάμε τή συμφορά. Στήν περίπτωση του Ίώβ ένα άς σκεφτοῦμε: Είχε δέκα παιδιά και όλα, μαζεμένα, πέθαναν! «Δέκα τέκνα άπόλεσε, τά δέκα άθρόον, τά δέκα έν αυτῷ τῷ άνθει τής ήλικίας, τά δέκα πολλήν άρετήν έπιδεδειγμένα, και ουδέ τῷ κοινῷ τής φύσεως νόμῳ, αλλά βιαίω θανάτῳ και έλεεινῷ» (Ε.Π.Ε. 31,128).

Φανταστήτε τή στιγμή, πού ένας δούλος του έρχεται άσθμαίνοντας και μετα-

δίδει στον Ίώβ τήν εἶδησι: «Στό σπίτι τοῦ μεγαλύτερου παιδιοῦ σου ἔτρωγαν ὅλα μαζί τὰ παιδιά σου κι οἱ θυγατέρες σου καί ξαφνικά ἔπεσε τό σπίτι καί τὰ πλάκωσε ὅλα!» (Ίώβ α' 18).

□ *Τρίτη αἰτία:* Ὅλα τὰ κακά, πού τόν βρῆκαν, ἦσαν στή χειρότερη μορφή. Τό κακό στό ζενίθ. «*Μετά πολλῆς τῆς ὑπερβολῆς καί τῆς σφοδρότητος. Ἦτε γάρ πενία πενίας ἀπάσης χαλεπωτέρα. Ἦτε νόσος, ἢ τε καθέδρα, ἢ τε τῶν παιδων ἀπώλεια, ἢ τε τῶν ὄντων ἀπάντων*» (Ε.Π.Ε. 33,232).

Μετὰ φρασις:

Τά κακά μέ πάρα πολλή σφοδρότητα καί ὑπερβολή. Καί ἡ πείνα ἦταν χειρότερη ἀπό κάθε ἄλλη πείνα. Καί ἡ ἀρρώστια καί ἡ ἀθλία κατάστασις καί ὁ χαμός τῶν παιδιῶν καί τό χάσιμο ὄλων τῶν ὑπαρχόντων, ἦσαν ὅ,τι χειρότερο.

□ *Τετάρτη αἰτία* θαυμασμοῦ τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ίώβ: Δέν ἦταν πρὶν κανένας φτωχός. Γνώρισε μεγάλη εὐημερία. Τό νά βρεθῆ ὁμως στήν ἐσχάτη πενία καί ἐξαθλίωσι ἐκεῖνος, πού πρὶν τὰ εἶχε ὅλα καί ζοῦσε σάν πρίγκηπας, αὐτό εἶναι πολύ δύσκολο. «*Ὁ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐν πενία ζήσας εὐκολώτερον ἂν ταύτην ἤνεγκεν, ὅτε μελετήσας τό πάθος. Ὁ δὲ ἐξ εὐημερίας τσαούτης κατενεχθείς, διὰ τό ἀγύμναστον καί ἀμελέτητον, καί χαλεπωτέραν ὑπομένει εἰκός τήν αἴσθησιν, καί πικροτέραν τήν ὀδύνην, καί μείζονα τήν ταραχήν*» (Ε.Π.Ε. 30,234).

Μετὰ φρασις:

Ἐκεῖνος, πού ἀπ' τήν ἀρχή ζῆ τή φτώχεια, εὐκολώτερα μπορεῖ νά τήν ὑπομείνη, ἀφοῦ ἔχει συνηθίσει στή δυστυχία. Ἐκεῖνος ὁμως, πού κατάντησε φτωχός ὕστερα ἀπό τέτοια εὐημερία, ἐπειδή δέν ἔχει συνηθίσει καί δέν τό περιμένει, εἶναι φυσικό νά αἰσθάνεται φοβερή δυσκολία, πικρότερο τόν πόνο, μεγαλύτερη τήν ταραχή.

Ὁ δίκαιος ὑποφέρει!

□ *Πέμπτη αἰτία:* Τό νά ὑποφέρη κάποιος ἀμαρτωλός, διεφθαρμένος, ἔκφυ-

λος, ἔχει ἐξήγησι. Πληρώνει τρόπον τινά τήν ἀσωτεία του. Ἀλλά τό νά πληρώνεται μέ σκληρό πόνο ὁ δίκαιος, ὁ ἅγιος, καί νά ὑπομένῃ τόν πόνο, αὐτό εἶναι ἀνεξήγητο. Γι' αὐτό καί καταπληκτικό.

Δίκαιος καί ἄμεμπτος ἦταν ὁ Ίώβ. Καί ἀποτελεῖ, ὡς πρὸς τό σημεῖο αὐτό, τύπον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος Ἀναμάρτητος ὢν, ὑπέμεινε Σταυρόν (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 33,234).

Ἡ ὑπομονή τοῦ Ίώβ δέν ἦταν πρᾶξις ἀνάγκης. Ἐμεῖς λέμε συνήθως:

— *Ἐ, τί νά κάνουμε; Ὑπομονή πλέον θά κάνουμε. Μποροῦμε νά κάνουμε καί διαφορετικά;*

Μιά τέτοια ὑπομονή ἔχει μέν τήν ἀξία της, διότι ὑπάρχει καί τό χειρότερο, ἡ ἀπελπισία καί ἡ αὐτοκτονία. Ἀλλά δέν βραβεύεται, ὅπως ἡ ὑπομονή, πού δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀποδοχή μιᾶς καταστάσεως, ὁ συμβιβασμός μέ μία τραγική πραγματικότητα, ἀλλ' εἶναι μία πρᾶξις ἐνσυνείδητης ὑποταγῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἄσχι μόνο δέν ἀπελπίζεται, ὄχι μόνο δέν ἀποδέχεται τή δοκιμασία κατ' ἀνάγκη, ἀλλά τήν ὑποδέχεται μέ χαρά!

● Ὑποτάσσεται ἐκούσια στό θέλημα τοῦ Κυρίου: «Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καί ἐγένετο» (Ίώβ α' 21).

● Φιλοσοφεῖ πάνω στό θέμα τῆς δοκιμασίας: τήν θεωρεῖ ἐνδεχόμενο τῆς ζωῆς, ὅπως καί τὰ καλά. «Εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακά οὐχ ὑποίσομεν;» (Ίώβ β' 10).

● Δέχεται μέ χαρά τίς δοκιμασίες. Εἶναι στό σημεῖο αὐτό πρόδρομος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού λέει: «Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου» (Κολο σ. 1,24).

● Καί ὁ τρόπος αὐτός ἀποδοχῆς, καί ὑποδοχῆς τῆς δοκιμασίας, ὑπομονῆς καί χαρᾶς, στηρίζεται στήν ἐλπίδα. Πάσχει ἐλπίζοντας. Πρόκειται γιά τήν ὑπομονή τῆς ἐλπίδας. Ἄς θυμηθοῦμε τήν ἀλληλοεξάρτησι πόνου, ὑπομονῆς, ἐλπίδας, χαρᾶς, πού παρουσιάζει ὁ ἀπόστ. Παῦλος (Ρωμ. 5,3-4).

□ *Ἑκτη αἰτία:* Ἄλλο εἶναι νά σηκῶνη κάποιος μέ τίς δικές του μυϊκές δυνά-

μεις διακόσια κιλά βάρους, και άλλο νά σηκώνη τό ίδιο βάρος μέ ανυψωτικό μηχανημα, μέ φορτωτή. Τό πρώτο είναι άπειρώς θαυμασιώτερο άπ' τό δεύτερο.

Ό Ίώβ σήκωσε τό βάρος τών θλίψεων πρό Χριστού, σέ εποχή, πού στή γή δέν είχε έλθει ή ανυψωτική δύναμις, πού όνομάζεται χάρις. Πρό τής χάριτος τέτοιο θαῦμα! Πρό τής χάριτος τέτοια δύναμις ψυχής, τέτοια άντοχή!

Κι έμείς, μετά τή χάρι, τόση άνυπομονησία, τόση λιποψυχία, τόση άνησυχία, τόσο άγχος, τόση άπελπισία; «Πρό τής χάριτος και πρό του νόμου γεόμενος, τοιαῦτα έφιλοσόφησεν. Οὐ γάρ ἴσον, παραγενομένου του Χριστου και τοιαῦτα επιδειξαμένου, και πρό νόμου και προφητων τοιαῦτα επιδεικνυσθαι» (Ε.Π.Ε. 33,234-236).

Μετὰ φρασις:

Έκείνος έζησε πριν άπ' τή χάρι και πριν άπ' τό νόμο· κι όμως τόσο καταπληκτικά έζησε... Διότι δέν είναι τό ίδιο τό νάχη έλθει ό Χριστός και νά έχη δείξει τόσα καταπληκτικά, μέ τό νά είναι κάποιος τόσο άγιος πριν άπ' τό Μωσαϊκό νόμο και πριν άπ' τούς προφήτες (όπως ό Ίώβ).

Η δύναμις του Χριστου

Σήμερα είναι εύκολώτερη ή ύπομονή. Για δυό κυρίως λόγους.

□ *Πρώτον:* Έχουμε δύναμι, πού μάς ένισχύει στό νά ύπομένουμε. Όχι άπλώς δύναμι, αλλά ύπερδύναμι, παντοδυναμία. Είναι ό Χριστός, ό παντοδύναμος Θεός και άντιλήπτωρ. Ό χριστιανός ζή τό: «Πάντα ισχύω έν τῷ ένδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13).

Τί είναι ή ζωή;

● Η ζωή είναι μία φουρτούνα.

Μετά Χριστόν ύπάρχει και τό ισχυρό πηδάλιο, πού συγκρατεί τό σκάφος τής ζωής μας και ό ικανότατος πηδαλιούχος, μέ μηδέν άτυχήματα στό ένεργητικό Του. Πηδαλιούχος ό Ίησοῦς Χριστός, πηδάλιο ή ύπομονή. Λέει σχετικά ό ι. Χρυσόστομος. Πρό Χριστου ύπῆρχε μό-

νο ή έλπίδα: «Έλπίς μάλιστα τότε έστιν, όταν των όρωμένων εις άπόγνωσιν έμβαλλόντων, αυτη θαρρειν υπέρ του μέλλοντος παρασκευάζη» (Ε.Π.Ε. 7,380).

Μετὰ φρασις:

Τότε μάλιστα ισχύει ή έλπίδα, όταν τά βλεπόμενα όδηγοῦν σέ άπόγνωσι, κι εκείνη ένθαρρύνει άτενίζοντας στό μέλλον.

● Η ζωή είναι ένα βάρος, κάποτε άσήκωτο. Μετά Χριστόν δέν είμαστε μόνοι. Υπάρχει ό Αἴρων· Έκείνος, πού συνεχώς, άδιάκοπα σηκώνει τά βάρη και των άμαρτιών και των δοκιμασιών. Η φορτωτική τέχνη, πού ό άνθρωπος μέ τή βοήθεια Έκείνου σηκώνει τά βάρη και δέν κάμπτεται, είναι για μέν τά βάρη τής άμαρτίας ή μετάνοια, για δέ τά βάρη τής θλίψεως ή ύπομονή.

Μέ τήν ύπομονή γίνεται έλαφρύτερο τό φορτίο. Διότι ή ύπομονή έλκεί τή δύναμι του Χριστου. Αν βάλουμε έμείς τό δακτυλάκι μας μέ τήν ύπομονή, άμέσως Έκείνος άπλώνει τό χέρι Του τό παντοδύναμο. Έτσι έξηγειται εκείνο, πού ό Ίδιος λέει: «Ό ζυγός μου χρηστός και τό φορτίον μου έλαφρόν έστιν» (Μαθ. ια' 30).

● Μέ τίς δοκιμασίες ή ζωή κάποτε γίνεται άδιέξοδος. Μέ τά δικά μας μάτια βλέπουμε άδιέξοδο. Καμμία λύσις στά προβλήματα, πού έχουν προκύψει.

Και όμως τό δικό μας άδιέξοδο είναι ή διέξοδος του Θεου. Είναι ό δρόμος, πού ανοίγει ό Θεός, για νά περάσουμε στόν ούρανό. Μετά Χριστόν άνοιξε αυτός ό δρόμος. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Δυνατόν τῷ Θεῷ και έξ άπόρων πόρον ευρειν. Όταν εις άπορίαν τά πράγματα έμπέση, τότε μάλιστα έλπιζε. Τότε γάρ μάλιστα ό Θεός επιδεικνυται τήν έαντου δύναμιν, οὐκ εκ προοιμίων, άλλ' όταν τά παρά των ανθρώπων άπογνωσθῆ. Οὗτος γάρ τής του Θεου βοηθείας ό καιρός» (Ε.Π.Ε. 6,582).

Μετὰ φρασις:

Στό Θεό είναι δυνατό νά βρῆ διέξοδο και στά άδιέξοδα. Όταν φτάσουν τά πράγματα στό άδιέξοδο, τότε μάλιστα νά έλπίζης. Διότι τότε κυρίως ό Θεός φανερώνει τή δύναμί Του, όχι εκ των προ-

τέρων, ἀλλ' ὅταν ἀποκλεισθῇ κάθε ἀνθρώπινη βοήθεια. Διότι τότε εἶναι ὁ καιρός τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ βεβαιότητα γιὰ τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ ἦταν φωλιασμένη στὴν ψυχὴ τοῦ Ἰώβ. Πίστευε, ὅτι τότε λειτουργεῖ ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, ὅταν συναντήσῃ τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου: «Οἶδα, ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν» (Ἰώβ ι' 13).

Ἡ προκειμένη ἐλπίδα

□ Δεύτερον. Ἡ ἐλπίδα σήμερα, μετὰ Χριστόν, εἶναι βεβαία.

● Ἡ ἐλπίδα δέν εἶναι μιά πιθανότητα· εἶναι μιά βεβαιότητα.

● Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν παρομοιάζει μέ ἄγκυρα, γαντζωμένη γερά: «Ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς Χριστός» (Ἐβρ. στ' 12).

● Ἡ ἐλπίδα δέν εἶναι κάποια παρηγοριά, γιὰ νὰ κυλᾶνε οἱ μέρες τοῦ πόνου· εἶναι γερὴ ἀσφάλεια. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μεγάλῃ τῆς ἐπί τὸν Κύριον ἐλπίδος ἢ δύνამις, φρούριον ἀχειρωτον, τεῖχος ἄμαχον, συμμαχία ἀκαταγώνιστος, λιμὴν εὐδιδος, πύργος ἀκαταμάχητος, ὄπλον ἀήττητον, δύναμις ἄμαχος καὶ ἐκ τῶν ἀπόρων εὐρίσκουσα πόρον» (Ε.Π.Ε. 5,516). Μετὰ φρασις: Εἶναι μεγάλη ἢ δύναμις τῆς ἐλπίδας, πού στηρίζεται στὸν Κύριο: κάστρο ἄπαρτο, τεῖχος ἀκαταμάχητο, συμμαχία ἀκαταγώνιστη, λιμάνι ἀσφαλισμένο, πύργος ἀπόρθητος, ὄπλο ἀήττητο, δύναμις ἀκατάβλητη. Βρίσκει διέξοδο στὰ ἀδιέξοδα.

● Ἡ ἐλπίδα δέν εἶναι ἀφηρημένη. Εἶναι συγκεκριμένο πρόσωπο. Ὁ Χριστός Ἰησοῦς, Αὐτός εἶναι ἡ ἐλπίδα: «Ὁς ἐστι Χριστός ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπίς τῆς δόξης» (Κολοσ. α' 27. Α' Τιμ. α' 1).

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ παντοδύναμος. Ὅποιος ἐλπίζει στό Χριστό δέν καταποντίζεται στὰ πελάγη τῶν θλίψεων. «Ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεκτημένος,

ὑψηλότερός ἐστιν πάντων τῶν λυπούντων» (ἀπ' τοὺς ἀναβαθμούς τοῦ δ' ἤχου).

Ἡ μικρὴ καὶ ἡ μεγάλη ἐλπίδα

Ἡ ἐλπίδα δέν εἶναι ἄδηλη. Ὁ πιστός γνωρίζει τί ἐλπίζει, γι' αὐτό καὶ ὑπομένει. Ἡ ὀλοφάνερη ἐλπίδα διακρίνεται σέ μικρὴ καὶ σέ μεγάλη.

● Ἡ μικρὴ ἀφορᾷ σέ τούτη τὴ ζωὴ. Θά ἔρθῃ τὸ τέλος τῶν δεινῶν.

Μετὰ τὴν τρικυμία, ἡ μπουνάτσα.

Μετὰ τὴ θύελλα, ἡ νηνεμία.

Μετὰ τὴ συννεφιά, ἡ ξαστεριά.

Ἡ ἐλπίδα γιὰ ἓνα καλύτερο αὐριο δέν κατήσχυε τὸν Ἰώβ. Τοῦ χάρισε ὁ Θεός διπλάσια ἀπὸ πρὶν. «Ἐδωκε Κύριος εἰς διπλασιασμόν. Εὐλόγησε τὰ ἔσχατα Ἰώβ ἢ τὰ ἔμπροσθεν» (Ἰώβ ββ' 10-12).

—Μὰ ἐγὼ δέν βλέπω αὐτὸ τὸ καλύτερο αὐριο! παραπονοῦνται πολλοί.

● Μήπως συμβαίνει αὐτό, διότι τὸ αὐριο τὸ περιορίζουμε στὰ στενά πλαίσια τοῦ παρόντος;

Τὸ αὐριο, τὸ καλύτερο αὐριο, εἶναι σίγουρο, ὅταν τὸ δῆς ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς αἰωνιότητος. Ἐδῶ ἔχουμε πλέον ὄχι τὴ μικρὴ, ἀλλὰ τὴ μεγάλη ἐλπίδα. Τὸ αὐριο τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἡ ἐλπίδα τῆς σπορᾶς εἶναι τὸ αὐριο τοῦ θερισμοῦ.

Καὶ ἀνάμεσα στό σήμερα τῆς σπορᾶς καὶ στό αὐριο τοῦ θερισμοῦ μεσολαβεῖ αὐτό, πού ὀνομάζεται ὑπομονή. Εἶναι ἡ ὑπομονὴ τῆς ἐλπίδας.

Σπορά ἢ θλίψις καὶ ὁ πόνος. Σπορά τὸ δάκρυ. Θερισμός ἢ ἀγαλλίασις τοῦ οὐρανοῦ. «Οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσιν» (Ψαλμ. 125,5).

● Ὁ πόνος εἶναι μυστήριον, ἀναγκαῖο μυστήριον. Μὴ τὸ ἐρευνᾶς. Μὴ ψάχνης νὰ βρῆς, γιατί τὸ ἐπιτρέπει ὁ Θεός. Στό βέβαιο νὰ στέκεσαι.

Κοίτα ψηλά! Κοίτα τὸ στεφάνι τῆς δόξας, πού περιμένει κάθε ἀγωνιστὴ, κάθε ἀθλητὴ τῆς ὑπομονῆς. «Λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς».

Κοίτα ψηλά, καὶ μὴ σέ μέλει!

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Σύμφωνοι; Μπρός, νά διαλύσουμε τήν οίκογένεια!

Ἐνάντι νά στηρίξη τό Γάμο καί τήν Οἰκογένεια, ἡ Ἑλληνική Πολιτεία νομοθετεῖ τήν οὐσιαστική διάλυσί τους. Τόσο μέ τό «Σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης», πού προωθεῖ, ὅσο καί μέ τή χαλαρή στάσι της ἀπέναντι σέ «γάμους» ὁμοφυλοφίλων, διευκολύνει τό ἔργο τῶν ἀμοραλιστῶν νά γκρεμίσουν κάθε ἠθική ἀξία στόν τόπο μας.

Ἀπό τό περιοδικό «Θεοδρομία» (φ. Ἰαν. Μάρτ. 2008) ἀναδημοσιεύουμε περικοπή ἀπό σχετικό ἄρθρο τοῦ καθηγητοῦ π. Θεοδώρου Ζήση.

Ἐκδοτοί σέ βρώμικα πάθη

Τό ἐρώτημα, πού εὐλόγα τίθεται ἐν ὄψει τοῦ νέου νομοθετήματος («Ἐλεύθερης Συμβίωσης»), εἶναι, γιά ποιό λόγο ἡ Πολιτεία προβαίνει σ' αὐτή τή ρύθμιση; Ποιά κοινωνική ἀνάγκη καλύπτει; Δέν ἔφτανε ὁ πολιτικός «γάμος» γιά ὅσους εἶναι ἄπιστοι καί ἄθεοι; Οὐσιαστικά καί τό νέο νομοθέτημα εἶναι μιᾶ μορφή πολιτικοῦ «γάμου». Ποιά ἡ διαφορά; Ὅτι ἀντί νᾶναι τελετάρχης ὁ δήμαρχος, θᾶναι ἕνας συμβολαιογράφος;

Δέν εἶναι δύσκολη ἡ ἀπάντηση γιά ὅσους διαθέτουν πνευματικά κριτήρια καί ἀνακρίνουν τά γεγονότα μέ βᾶση τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Πατερική Παράδοσι.

Ἡ ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί ἡ θαυμαστή διάδοση τῆς διδασκαλίας του βελτίωσε θεαματικά τήν ἠθική καί πνευματική κατάστασι τῆς ἀνθρωπότητος. Προηγουμένως ἦταν ἔκδοτη σέ πάθη ἀτιμίας, ὥστε νά παραβιάζονται καί οἱ νόμοι τῆς φύσεως, ἀσχημονώντας σαρκικά ἄνδρες μέ ἄνδρες καί γυναῖκες μέ γυναῖκες, ὅπως μέ πολλή δύναμη περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό πρῶτο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς.

Γιά νά μὴν ὑπάρχουν ἠθικές ἀναστολές καί ἐπιφυλάξεις ἀκόμα καί οἱ «θεοί» τοῦ ἀρχαίου κόσμου, πλασμένοι κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσι τῶν ἀνθρωπίνων πα-

θῶν, ἦσαν ἔκδοτοί σέ πορνείες, μοιχεῖες, παιδεραστίες καί ἄλλα.

Ὁ Μέγας Βασίλειος στό κλασικό του ἔργο «Πρὸς τοὺς νέους», συνιστᾷ νά μελετοῦν οἱ νέοι ἔργα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας, ἀλλ' ἐπιλεκτικά. Νά παίρνουν μόνο τά καλὰ στοιχεῖα, δηλαδή, ἐκεῖνα, «ἐν οἷς ἀρετὴν ἐπήνεσαν ἢ κακίαν διέβαλον». Ἰδιαιτέρα ἐφιστᾷ τήν προσοχή τους σ' ὅσα λένε οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῶν «θεῶν», τοὺς ὁποίους παρουσιάζουν διαρκῶς νά ἐρίζουν καί νά πολεμοῦν μεταξύ τους, ἀλλὰ καί νά μοιχεύουν καί νά πορνεύουν, καί μάλιστα ὁ κορυφαῖος τῶν «θεῶν», ὁ Δίας, μέ τέτοιο τρόπο, πού θά ντρεπόταν κανεὶς νά τά δεῖ νά γίνονται ἀκόμα καί στά ζῶα!

Ὁ Ἀθηναῖος ἐπίσης φιλόσοφος καί ἀπολογητὴς Ἀθηναγόρας, ἀντιμετωπίζοντας τή συκοφαντική κατηγορία τῶν εἰδωλολατρῶν λογίων ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν γιά ἠθικά παραπτώματα, λέει, ὅτι αὐτό ὑπενθυμίζει τήν παροιμία «ἡ πόρνη τήν σὺφρονα», δηλαδή, κατηγορεῖ ἡ πόρνη τήν τίμια γυναῖκα ὡς ἀνήθικη. Κατηγοροῦν οἱ εἰδωλόλατρες τοὺς χριστιανούς. Αὐτοὶ πού ὀργανώνουν κέντρα πορνείας γιά κάθε αἰσχροῦ ἡδονῆ γιά τοὺς νέους, ἀσχημονώντας ἀκόμα καί ἐπὶ ἀρρένων καί καυχῶνται πὺς κι οἱ «θεοί» τους τά ἴδια πράττουν, αὐτοὶ κατηγοροῦν τοὺς Χριστιανούς, τοὺς ἐγκρατεῖς καί μονογάμους.

Χριστιανισμός και Γάμος

Ἀπ' τήν κατάσταση τῆς αἰσχροτήτας καί τῆς διαφθορᾶς ἔσωσε τήν ἀνθρωπότητα ὁ Χριστός. Δέν δικαιολόγησε οὔτε νομιμοποίησε τήν ἠθική πτώση τῶν πορνῶν. Τίς βοήθησε ν' ἀγνιστοῦν καί ν' ἀγιάσουν. «Εἶπε δέ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέ ἐγώ σε κατακρίνω· πορεύου καί ἀπό τοῦ νῦν μηκέτι ἀμάρτανε» (Ἰωάν. ἡ' 11).

Ὁ Χριστός δίδαξε, ὅτι ὁ γάμος εἶναι θεσμός θεοσύστατος, ἐπιτρεπόμενος μόνο ὑπό τήν μορφή τῆς μονογαμίας, ὡς δεσμός δηλαδή ἀνδρός καί γυναικός. Κατάργησε ἔτσι τήν ἐπιτραπέισα πρόσκαιρα καί στήν Παλ. Διαθήκη πολυγαμία.

Ἀπαγόρευσε τή διάλυση τοῦ γάμου, τό διαζύγιο, διότι ὅσους ἐνώνει ὁ Θεός μέ τό γάμο, δέν πρέπει νά τοῦς χωρίζουν οἱ ἀνθρωποι. «Ὁ οὖν ὁ Θεός συνέζευξεν, ἀνθρωπος μή χωρίζετω» (Ματθ. ιθ' 3-9).

Γιά νά ξεριζώσει δέ ἀπό τή χριστιανική κοινότητα, τήν Ἐκκλησία, τά πάθη τῆς πορνείας καί τῆς μοιχείας, θεώρησε ὡς μοιχική συμπεριφορά ὄχι μόνο τήν πράξη τῆς μοιχείας, ἀλλ' ἀκόμα καί τό νά βλέπει κανεῖς ἐπιθυμητικά κάποια γυναίκα, ἀντίστροφα καί ἡ γυναίκα κάποιον ἄνδρα.

Ὅπως ἡ ὀργή ὀδηγεῖ στό φόνο, ἔτσι καί ἡ σαρκική ἐπιθυμία, ἡ ἡδονοβλεψία, ὀδηγεῖ στή μοιχεία καί στήν πορνεία. «Πᾶς ὁ βλέπων γυναίκα πρός τό ἐπιθυμῆσαι αὐτήν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. ε' 28).

Παρέστη ὁ Ἰδιος καί εὐλόγησε τόν ἐν Κανᾶ γάμο καί διά τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὑψωσε τό γάμο σέ περιωπή μυστηρίου, μέ τό νά παραλληλίσει τό δεσμό τοῦ ἀνδρός καί τῆς γυναικός πρός τόν δεσμό τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγίας πλέον Ἐκκλησίας. «Τό μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγώ δέ λέγω εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε' 32).

Ἡ ἀνύψωση αὐτή τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου σέ εὐλογημένη ἀπό τό Θεό μονογαμική, ἀγαπητική, θυσιαστική καί ἀδιάλυτη σχέση μεταξύ ἑνός ἀνδρός καί μιᾶς γυναικός, σημαίνει ἐξύψωση καί ἐξίσωση τῆς γυναικίας πρός τόν ἄνδρα. Προη-

γουμένως ἡ γυναίκα ἀντιμετωπιζόταν ὑποτιμητικά καί ἄδिका.

Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν πρόοδο καί ἐξέλιξη σέ σχέση μέ τήν προηγούμενη ἀντιμετώπιση τοῦ γάμου, ὄχι ὅμως καί στήν τελειότερη βαθμίδα τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς τελείωσης.

Ἄς γνωρίζουν ὅσοι θεωροῦν ὡς πολύ δύσκολη τήν ἐπίτευξη τοῦ ἑνός, ἀδιάλυτου καί τιμίου γάμου, ὅτι ἔτσι τό θεώρησαν πρό τοῦ φωτισμοῦ τους καί οἱ Ἀποστολοι, τό θεωροῦν δέ καί σήμερα πολλοί ἐκκοσμιευμένοι καί εὐκολοί σέ ἠθικές ἐκπτώσεις κληρικοί, πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἄλλαξαν οἱ ἐποχές καί σπεύδουν νά δικαιολογήσουν τά καταστροφικά νομοθετήματα.

Ὁ πῆχυς, γιά τοῦς πιστούς χριστιανούς, στά πνευματικά ἀθλήματα, ἰδιαίτερα στό θέμα τῶν σαρκικῶν σχέσεων, ἔχει τοποθετηθῆ ἀπό τό Εὐαγγέλιο πολύ ψηλά, πάνω καί ἀπό τόν τίμιο καί εὐλογημένο γάμο, γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν καί μποροῦν νά κάνουν πνευματικό πρωταθλητισμό.

Σέ σχέση μέ τόν καλό καί εὐλογημένο γιά τοῦς πολλούς γάμο ὑπάρχει κάτι καλύτερο καί ὑψηλότερο: Ἡ ἐν Χριστῶ ἀγαμία, ὁ εὐλογημένος καί ἡρωικός δρόμος τοῦ Μοναχισμοῦ, ὁ ἀγγελικός αὐτός, ὁ ἰσάγγελος βίος.

Ἀπαντώντας ὁ Χριστός στίς ἐνστάσεις τῶν μαθητῶν, ὅτι μέ τή διδασκαλία του καθιστᾶ τό γάμο βαρῦ καί ἀσύμφορο καί γι' αὐτό εἶναι καλύτερα νά μή συνάπτει κανεῖς γάμο («οὐ συμφέρει γαμῆσαι»), δίδαξε, ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι γιά πολύ λίγους. «Οὐ πάντες χωροῦσι τόν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται» (Ματθ. ιθ' 10-12).

Οἱ ἀφιερωμένοι στήν ἐν Χριστῶ ἀγαμία ἐγκαταλείπουν τοῦς ἐπιγείους δεσμούς. Ὑπερβαίνουν ἀκόμη καί τή φυσική ἔλξη πρός ἑτερόφυλο πρόσωπο καί ζοῦν ἐδῶ καί τώρα τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. «Εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνοῦχισαν ἑαυτούς διά τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Τά ἴδια δίδαξαν καί ἐφάρμοσαν οἱ

Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι, ἔχοντας ὡς πρότυπο τόν ἴδιο τό Χριστό καί τήν ἀειπάρθενο, ἄσπιλο καί ἀμόλυντο Θεότοκο. Ἀκολουθοῦν εἴτε τό σῶφρονα καί τίμιο γάμο, εἴτε τήν κατά πολύ ὑπερέχουσα ὁδό τῆς ἰσαγγελης παρθενίας, ὅπως ἐκωδικοποίησε τή διδασκαλία αὐτή τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «Δύο οὐσῶν ὁδῶν ἐν τῷ βίῳ περί τούτων, μιᾶς μέν μετριωτέρας καί βιοτικῆς, τοῦ γάμου λέγω, τῆς δέ ἐτέρας ἀγγελικῆς καί ἀνυπερβλήτου, τῆς παρθενίας» (Ε.Π.Ε. 11,240).

Ἐξω ἀπό αὐτούς τούς δύο δρόμους ὅλα τά ἄλλα εἶναι πορνείες, μοιχεῖες, ἀσέλγειες, ἀκαθαρσίες.

Γεμάτη εἶναι ἡ Καινή Διαθήκη ἀπό ἀναφορές στούς πόρνοους, στούς μοιχοῦς, στούς ἀκαθάρτους, στούς ἀσελγείς. Ἔτσι κατορθώθηκε στή ζωή καί στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας νά ἀλλάξει ἡ μορφή τοῦ κόσμου, ἡ πόρνη καί στείρα ἀνθρωπότητα νά μεταβληθεῖ σέ Ἐκκλησία Ἁγίων, νά παραγάγει πλούσιους πνευματικούς καρπούς, νά παύσει νά τυραννεῖται ἀπό τό Διάβολο, νά μὴν ὑποτάσσεται στίς ἡδονές καί ἀπολαύσεις τῆς ὕλης καί τῆς σάρκας.

Οἱ πόρνοι καί οἱ πόρνες προβάλλονται ὄχι ὡς παράδειγμα μιμήσεως, ἀλλ' ὡς παράδειγμα μετανοίας.

Κατά τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή προβάλλει ἐν πρώτοις ἡ Ἐκκλησία στό χῶρο τοῦ ἡθους τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὑπόδειγμα τῆς στενῆς καί τεθλιμμένης ὁδοῦ, τόν ἅγιο Ἰωάννη τῆς «Κλίμακος», ὡς ὑπόδειγμα μετανοίας, τήν ὁσία Μαρία τήν Αἴγυπτία, ἡ ὁποία ἀπό διάσημη πόρνη, καί μάλιστα ὄχι ἐπί χρήμασι, ἀλλά ἀπό ἀκόρεστη ἐπιθυμία, μετενόησε, ἔκλαυσε, κακοπάθησε, νίκησε τήν σάρκα, ἐξαυλώθηκε, ἔγινε πνεῦμα, ἐνῶ ζοῦσε ἀκόμα.

Ποιό γαμικό θεσμό δέχεται ἡ Ἐκκλησία;

Ἡ Ἐκκλησία τό μόνο γαμικό θεσμό πού ἀποδέχεται, εἶναι ὁ συναπτόμενος μεταξύ ἑνός ἀνδρός καί μιᾶς γυναικός,

μεταξύ ἄρρενος καί θήλεος, μέ τήν παρουσία καί εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Θεός ἐνώνει διά τοῦ ἱερέως τόν ἄνδρα καί τή γυναίκα «εἰς σάρκα μίαν».

Καί ἐπειδή ὁ Θεός συζευγνύει, καθιστᾶ δηλαδή συζύγους τόν ἄνδρα καί τή γυναίκα, γι' αὐτό καί ὁ γάμος εἶναι ἀδιάλυτος. Μία μόνο αἰτία διαζυγίου εἶναι ἁγιογραφικά δικαιολογημένη: Ἡ προδοσία τῆς συζυγικῆς πίστεως καί τιμῆς ἀπό ἕνα μέλος τῆς συζυγίας, μέ διάπραξη μοιχείας (Ματθ. ε' 32).

Ὁ εὐλογημένος ἐκκλησιαστικός γάμος κράτησε σέ συνοχή τίς χριστιανικές κοινωνίες ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια, μέ δυνατή καί ἀνθεκτική ὑποδομή τήν ἀδιάλυτη οἰκογένεια, μέ συζύγους νά τιμοῦν τό στεφάνι τοῦ γάμου, τή συζυγική πίστη μέχρι θανάτου, καί παιδιὰ ψυχικῶς ὑγιῆ καί ἐνάρετα, ἀνατρεφόμενα «ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. στ' 4).

Ἡ Ἑλλάδα δεχόταν ἐπιρροές καί ἐπιδράσεις, ἀντεχε ὁμως. Ἡ ἑλληνική οἰκογένεια ἦταν καί εἶναι ἡ πιό ἀνθεκτική τῆς Εὐρώπης. Καί ὁ Ἕλληνας ὁ περισσότερο θεοσεβῆς πολίτης τῆς Εὐρώπης.

Τώρα, πολιτικό μέλος τῆς κατά πλειονοψηφία ἄθεης καί ἀντιεκκλησιαστικῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης, ἀκολουθεῖ ἀναγκαστικά τή σχεδιασμένη ἀντίχριστη καί διαλυτική πορεία της, τίς ντιρεκτίβες καί τίς νομοθεσίες της...

Ἄθεοι νομοθέτες διαλύουν τή χριστιανική οἰκογένεια, σπρώχνουν τούς νέους στή σύγχυση, στό σέξ, στά ναρκωτικά...

Θά πρέπει στήν Ἑλλάδα νά συγκληθεῖ ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας καί μέ δυνατή προφητική φωνή νά διατυπώσει τήν ἀντίθεσή της στό ἐτοιμαζόμενο νομοσχέδιο, σκοπός τοῦ ὁποίου δέν εἶναι ἡ νομική κάλυψη τῶν ζευγαριῶν πού συμβιώνουν, ἀφοῦ αὐτό μπορεῖ νά γίνη καί μέ τόν πολιτικό «γάμο», ἀλλ' ἡ προετοιμασία τοῦ δρόμου γιά τή νομοθέτηση τῆς συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων!

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ λατρεία τῶν πρώτων χριστιανῶν

Καθρέφτη τῆς ὀρθοδόξου λατρείας ἀποτελεῖ ὁ τρόπος τῆς λατρείας τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ἐκεῖ διακρίνουμε τὴν πιστότητα τῆς ἀληθινῆς λατρείας, καὶ τὸν πνευματικό τρόπο μετοχῆς. Ὑπάρχουν δύο κείμενα, ὅπου κάθε λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας σήμερα, ἀλλὰ καὶ κάθε πιστός, μπορεῖ νὰ καθρεφτίζεται. Σ' αὐτὰ διακρίνει τὴ **γνησιότητα** καὶ τὴν παρθενικότητα τῆς **εὐχαριστιακῆς συνάξεως** καὶ τὴ διαπιστωμένη σήμερα ἀπομάκρυνσι ἀπ' τὸ πρωτότυπο.

- Τὸ ἓνα βρίσκεται στὴν **Καينὴ Διαθήκη**. Εἶναι τὸ **14ο κεφάλαιο τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς**. Ἐκεῖ φαίνεται ἡ ζωντανία τῆς λατρείας, τὸ κατανοητὸ τῶν λεγομένων καὶ ψαλλομένων, ἢ μετοχῆ ὄλων στὰ τελούμενα. Ἡ λαχτάρα τῶν χριστιανῶν, ἢ προσκαρτέρησις (Πράξ. β' 42), δέν ἔχει νὰ κἀνη μὲ τὸ ἐπιδεικτικὸ ψάλσιμο, οὔτε μὲ τὴν ἐκκοσμικεῦσι τῆς λατρείας σήμερα, οὔτε, πολὺ περισσότερο, μὲ τὸ κοίμισμα τῶν ἐκκλησιαζομένων. Ἡ λαχτάρα τους ἦταν ν' ἀκούσουν τὴ διδαχὴ τῶν ἀποστόλων, νὰ προσευχηθοῦν θερμά, νὰ ἐνωθοῦν στὴ σὺναξι ὡς ἓνα σῶμα, νὰ κοινωνήσουν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου.

- Τὸ ἄλλο βρίσκεται στοὺς Ἀποστολικούς Πατέρες. Εἶναι ἡ πρώτη «Ἀπολογία» τοῦ πρώτου ἀπολογητοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ ἁγίου **Ἰουστίνου**, φιλοσόφου καὶ μάρτυρος. Πρόκειται γιὰ κείμενο τῶν μέσων τοῦ δευτέρου μ.Χ. αἰῶνος, ὅπου ἀποτυπώνεται ἡ ζωντανὴ μετοχὴ τῶν χριστιανῶν στὴν εὐχαριστιακὴ σὺναξι.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰουστίνου ἔχει σημαντικὴ σημασία, ἀφοῦ ἡ ὅλη λατρεία τῆς Ἐκκλησίας βρίσκεται μέσα στὴν **Ἁγιοπνευματικὴ ἀγνότητα**. Δέν ἔχει ἀκόμα φορτωθῆ «ὄθνεια» στοιχεῖα, πού τῆς ἀφαίρεσαν τὴν οὐσία.

Ἄς δοῦμε μερικὰ ἀπ' τὰ ἀναφερόμενα στοιχεῖα τῆς ὀρθῆς λατρείας:

- **Πρῶτον:** Σχετικὰ μὲ τὴ **βάπτισι** νέου μέλους τῆς Ἐκκλησίας: Προηγεῖτο κατήχησις καὶ εἰλικρινῆς μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις ὄλων τῶν «ἡμαρτημένων». Ἡ συνέχεια τῆς βαπτίσεως (τοῦ φωτισμοῦ) περιγράφεται ὡς ἐξῆς: «*Ἡμεῖς μετὰ τὸ οὕτω λοῦσαι τὸν πεπεισμένον καὶ συγκαταθεμμένον ἐπὶ τοὺς λεγομένους ἀδελφούς ἄγομεν, ἐνθα συνηγμένοι εἰσὶ, κοινὰς εὐχὰς ποιησόμενοι ὑπὲρ τε ἑαυτῶν καὶ τοῦ φωτισθέντος καὶ ἄλλων πανταχοῦ πάντων εὐτόνως, ὅπως καταξιοθῶμεν τὰ ἀληθῆ μαθόντες καὶ δι' ἔργων ἀγαθοῖ πολιτευταὶ καὶ φύλακες τῶν ἐντεταλμένων εὐρεθῆναι, ὅπως τὴν αἰώνιον σωτηρίαν σωθῶμεν*» (παρ. 65). Δηλαδή: Ἐχει πειστῆ κι ἔχει ἐλεύθερα συγκατατεθῆ νὰναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ὀδηγεῖται στὴ σὺναξί μας. Προσευχόμεστε ὅλοι μαζί καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ γιὰ τὸ νεοφώτιστο. Προσευχόμεστε ζωντανά, ν' ἀξιοθῶμε καὶ νὰ μάθουμε καλὰ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὴν βιώνουμε μὲ ἔργα ἀγαθὰ καὶ νὰ τύχουμε τῆς αἰώνιας σωτηρίας.

- **Δεύτερον: Κυριακῆ**, ἡ ἡμέρα τῆς συνάξεως τῶν πιστῶν: «*Τῇ τοῦ ἡλίου λεγομένη ἡμέρα πάντων κατὰ πόλεις ἢ ἀγρούς μενόντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσις γίνεται*». «*Τὴν δὲ τοῦ ἡλίου ἡμέραν κοινῇ πάντες τὴν συνέλευσιν ποιούμεθα, ἐπειδὴ πρώτη ἐστὶν ἡμέρα, ἐν ἣ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἡμέτερος σωτὴρ ἐκ νεκρῶν ἀνέστη*» (παρ. 67). Δηλαδή: Τὴν ἡμέρα τοῦ ἡλίου (τῆς Ἀναστάσεως), τὴν Κυριακῆ, γίνεται σὺναξις ὄλων ἀπ' τοὺς ἀγρούς καὶ τίς πόλεις. Κανένας δέν ἀπουσιάζει... Καὶ

συναγόμαστε τότε, γιατί αυτή τή μέρα ἀναστήθηκε ἀπ' τούς νεκρούς ὁ δικός μας Σωτήρας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

● **Τρίτον: Ἀναγνώσματα:** «*Τά ἀπομνημονεύματα τῶν ἀποστόλων ἢ τά συγγράμματα τῶν προφητῶν ἀναγινώσκειται, μέχρις ἐγχωρεῖ*» (παρ. 67). Δηλαδή: Διαβάζουμε, ὅσο γίνεται περισσότερο, τίς Πράξεις καί τίς Ἐπιστολές τῶν Ἀποστόλων καί τά βιβλία τῶν προφητῶν.

Σήμερα τό ἀνάγνωσμα καταντάει μακρόσυρτο τραγούδι ἀπό κάποιον, πού ἀπλώνει στό μικρόφωνο ὄλο τό μεγαλεῖο τῆς ἐπιδεικτικῆς του μανίας. Κι αὐτό τό ἀποκαλοῦν «**παράδοσι**»! Τήν ἐγωιστική «δόσι» του παίρνει ὁ ψάλτης, κι ὄχι κάποια ἱερή παράδοσι ἀκολουθεῖ. Τήν **ιερή παράδοσι** μᾶς τήν παραδίνει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος μέ τήν περιγραφή τῆς αὐθεντικῆς λειτουργικῆς συνάξεως.

● **Τέταρτον: Τό κήρυγμα:** «*Εἶτα παυσαμένου τοῦ ἀναγινώσκοντος ὁ προεστώς διά λόγου τήν νουθεσίαν καί πρόκλησιν τῆς τῶν καλῶν τούτων μιμήσεως ποιεῖται*» (παρ. 67). Δηλαδή: Μετά τά ἀναγνώσματα ὁ προεστώς τῆς συνάξεως ἐξηγεῖ, νουθετώντας τούς πιστούς πρός μίμησι τοῦ Εὐαγγελίου.

● **Πέμπτον: Εὐχές καί συμπροσευχές:** «*Ἐπειτα ἀνιστάμεθα κοινῇ πάντες καί εὐχάς πέμπομεν*» (παρ. 67). Δηλαδή: Δέν μουρμουρίζει ἕνας. Ὅλοι μαζί ἀναπέμπουμε στόν οὐρανό τίς εὐχές τῆς Ἐκκλησίας.

● **Ἑκτον: Τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας:** «*Ἐπειτα προσφέρεται τῷ προεστῶτι τῶν ἀδελφῶν ἄρτος καί ποτήριον οἴνου καί ὕδατος κράματος, καί οὗτος λαβὼν, αἶνον καί δόξαν τῷ πατρί τῶν ὄλων διά τοῦ ὀνόματος τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, ὅση δύναμις αὐτῷ, ἀναπέμπει, καί πᾶς ὁ παρὼν λαός ἐπευφημεῖ λέγων Ἁμῆν*» (παρ. 65. 67). Δηλαδή: Μ' ὄλη τή δύναμι τῆς ψυχῆς του ὁ λειτουργός προσφέρει τά τίμια Δῶρα. Κι ὅλος ὁ λαός ἀναφωνεῖ «**Ἁμῆν**»!

● **Ἑκτον: Ἡ θεία Μετάληψις:** «*Καί ἡ διάδοσις καί ἡ μετάληψις ἀπό τῶν εὐχαριστηθέντων ἐκάστῳ γίνεται, καί τοῖς οὐ παροῦσιν διά τῶν διακόνων πέμπεται... Καί ἡ τροφή αὕτη καλεῖται παρ' ἡμῶν εὐχαριστία, ἧς οὐδενί ἄλλῳ μετασχεῖν ἐξόν ἐστίν ἢ τῷ πιστεύοντι ἀληθῆ εἶναι τά δεδιδραγμένα ἀφ' ἡμῶν καί λουσαμένῳ τό ὑπέρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν καί εἰς ἀναγέννησιν λουτρόν*» (παρ. 65. 67). Δηλαδή: Καθένας μεταλαμβάνει. Κι οἱ διάκονοι μεταφέρουν τά τίμια Δῶρα στούς ἀπόντες, στούς ἀσθενεῖς καί στούς φυλακισμένους ὑποψήφιους μάρτυρες. Ἡ τροφή τῆς Εὐχαριστίας μεταδίδεται μόνο σ' ὅποιον ἔχει πιστεύσει κι ἔχει λουστή.

● **Ἑβδομον: Ἀληθινό Σῶμα καί ἀληθινό Αἷμα:** «*Οὐκ ὡς κοινόν ἄρτον οὐδέ κοινόν πόμα ταῦτα λαμβάνομεν. Ἄλλ' ὄν τρόπον διά λόγου Θεοῦ σαρκοποιηθεῖς Ἰησοῦς Χριστός ὁ σωτήρ ἡμῶν καί σάρκα καί αἷμα ὑπέρ σωτηρίας ἡμῶν ἔσχεν, οὕτω καί τήν δι' εὐχῆς λόγου τοῦ παρ' αὐτοῦ εὐχαριστηθεῖσαν τροφήν, σάρκα καί αἷμα ἐδιδάχθημεν εἶναι*» (παρ. 66). Δηλαδή: Δέν κοινωνᾶμε ψωμί καί κρασί. Ὅπως ὁ Θεός Λόγος σαρκοποιήθηκε, ἔτσι παραλάβαμε καί πιστεύουμε, ὅτι ἡ τροφή τῆς Εὐχαριστίας εἶναι σάρκα καί αἷμα Χριστοῦ.

● **Ὀγδοον: Ἐλεημοσύνη:** «*Οἱ εὐποροῦντες καί βουλόμενοι δίδωσι, καί τό συλλεγόμενον ἀποτίθεται παρὰ τῷ προεστῶτι, καί αὐτός ἐπικουρεῖ ὄρφανοῖς τε καί χήραις, καί τοῖς διά νόσον ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν λειπομένοις, καί τοῖς ἐν δεσμοῖς οὖσι, καί τοῖς παρεπιδήμοις καί ξένοις*» (παρ. 67). Δηλαδή: Ὅσοι μποροῦν καί θέλουν ἀφήνουν χρήματα στόν προεστῶτα, γιά νά βοηθήση τίς χῆρες, τά ὄρφανά, τούς ἀσθενεῖς, τούς φτωχοῦς, τούς φυλακισμένους καί τούς ξένους.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μάρτυρες γιά τήν Ἀνάστασι!

Α' Κορ. ιε' 29-34

Ἑομολογία ὑπέρ τῆς ἀναστάσεως (στ. 29)

Ἦν αἰώνια δόξα καί βασιλεία τοῦ Θεοῦ προσδοκοῦν ὅσοι πιστοί. Πῶς ὅμως θά γίνῃ κάτι τέτοιο, ἄν δέν πιστεύουν στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν; Μίλησε ὁ Παῦλος γιά τό κράτος τοῦ Χριστοῦ, πού νικάει τό θάνατο καί ζωοποιεῖ τούς νεκρούς, γιά νά δείξῃ, ὅτι ἀφοῦ θά καταργηθῇ ὁ θάνατος, καί τά θύματά του, δηλαδή, τά νεκρά σώματα ὄχι ἀπλῶς θά ἐλευθερωθοῦν, ἀλλά καί θά μεταμορφωθοῦν.

Ἄν δέν πιστεύουμε στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, τότε γιατί στό Σύμβολο τῆς πίστεως ὁμολογοῦμε πρὶν ἀπ' τό βάπτισμα, ὅτι προσδοκούμε τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν; Μὲ βάσι αὐτό τό ἐρώτημα ἄς δοῦμε τόν ἐπόμενο λόγο τοῦ Παύλου: «Τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπέρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; Τί καὶ βαπτίζονται ὑπέρ τῶν νεκρῶν;» (στ. 29). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Θά καταργηθῇ ὁ θάνατος, θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί. Διότι διαφορετικά τί θά γίνῃ μ' ἐκείνους, πού ὅταν βαπτίζονται, δίνουν τήν ὁμολογία στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ἐφ' ὅσον οἱ νεκροὶ (κατά τή θεωρία μερικῶν) δέν ἀνασταίνονται; Γιατί βαπτίζονται μέ πίστι, ὅτι ἀπαλλάσσονται ἀπό τά νεκρά ἔργα, ὅτι ἀναγεννᾶται ἡ ψυχὴ τους, καί ὅτι θ' ἀναστηθοῦν τά νεκρά σώματά τους;».

● Διάφορες ἐρμηνεῖες δόθηκαν. Τί σημαίνει τό «βαπτίζομαι ὑπέρ τῶν νεκρῶν»; Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναφέρει μερικές. Ἀκόμα καί μία γελοία. Τήν ἀναφέρουμε, διότι κάποιο μήνυμα παίρνουν καί οἱ σημερινοὶ χριστιανοί, πού τελοῦν ἢ μετέχουν σέ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας κατά μαγικό τρόπο!

Οἱ ὀπαδοί, λέει ὁ Χρυσόστομος, τοῦ Μαρτίωνος (αἰρετικοῦ τοῦ γ' αἰ.), ὅταν πέθαινε κά-

ποιος, προτοῦ προλάβῃ νά βαπτισθῇ, κρύβονταν κάτω ἀπ' τή νεκρική κλίνη καί ὅταν ὁ ἱερεὺς διάβαζε τούς ἐξορκισμούς τῆς βαπτίσεως κι ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ὁ νεκρός, ἀκουγόταν ἡ δική τους φωνή. Ἔτσι ἐρμηνεύαν τό «βαπτιζόμενοι ὑπέρ τῶν νεκρῶν»! Βαπτίζονταν οἱ ζωντανοὶ γιά τούς νεκρούς!

Γελάει κανεὶς μέ τά «τερτίπια» αὐτῶν τῶν αἰρετικῶν! Ἀλλοίμονο ὅμως, ἄν γελᾷ ὁ Διάβολος μέ τά δικά μας «τερτίπια» σήμερα! Πόσοι γίνονται π.χ. ἀνάδοχοι βαπτίσεως χωρὶς νά κατανοοῦν τίποτε ἀπ' τήν κατήχησι καί τό βάπτισμα! *Νεκροὶ ὑπέρ νεκρῶν!* Τό μέν παιδί, τό βρέφος, πού βαπτίζεται, εἶναι νεκρό ὡς πρὸς τή γνῶσι καί ἐπίγνωσι τῆς βαπτίσεως. Ὁ ἀνάδοχος εἶναι νεκρός ὡς πρὸς τήν πίστι. Κι ἔτσι ἔχουμε μία νεκρὴ κατάσταση.

● Φυσικά αὐτὴ (ἡ γελοία) δέν εἶναι ἡ σωστὴ ἐρμηνεία τοῦ χωρίου τοῦ Παύλου: «Τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπέρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται;» (στ. 29). Ἄλλη εἶναι καί ἄς τήν δοῦμε. Ὅταν βαπτίζονται οἱ χριστιανοί, ὁμολογοῦν ἀνάστασι νεκρῶν. Αὐτὴ ἡ ὁμολογία εἶναι «βάπτισμα ὑπέρ τῶν νεκρῶν». Τό βάπτισμα εἶναι ὑπέρ τῶν νεκρῶν, ἀφοῦ χαρίζει στους νεκρούς τήν ἀνάστασι καί τήν αἰώνια ζωή. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅταν μέλλωμεν βαπτίζειν, κελεύομεν λέγειν, ὅτι πιστεύω εἰς νεκρῶν ἀνάστασιν καί ἐπὶ τῇ πίστει ταῦτα βαπτίζομεθα» (Ε.Π.Ε. 18α, 646). Μετάφρασις: Ὅταν πρόκειται νά βαπτίσουμε, παραγγέλλουμε νά λέν ὁ βαπτιζόμενος: Πιστεύω στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Καί μέ βάσι αὐτὴ τήν πίστι βαπτίζομαστε.

● Καί τήν πνευματικὴ νέκρω μποροῦμε νά νοήσουμε. Βαπτίζομαστε γιά ν' ἀναστηθῇ ὁ νεκρός ἐαυτός μας. Ἄλλωστε, ἡ

τριπλή κατάδυσις καί ανάδυσις στήν κολυμβήθρα αὐτό σημαίνει. Συνθαπτόμαστε μέ τό Χριστό καί συνανιστάμεθα (Ρωμ. στ' 4). «Τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπέρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροί οὐκ ἐγείρονται;» (στ. 29). Οἱ νεκροί ἐγείρονται, ἀνασταίνονται. Ἄφοῦ γίνεται ἡ δύσκολη ἀνάστασις, ἡ μετάνοια, θά γίνῃ καί ἡ εὐκολή ἀνάστασις, τῶν νεκρῶν σωμάτων.

Γιατί ἀγωνιζόμαστε; (στ. 30)

Αὐτό ἀπαιτεῖ καί ἡ δικαιοσύνη. «Τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν;» (στ. 30). Στήν ἀπλοελληνική: «Γιατί καί ἐμεῖς νά διακινδυνεύουμε τή ζωή μας κάθε ὥρα;».

Οἱ ἀπόστολοι εἶχαν ὄχι ἀπλῶς τό βάπτισμα τοῦ Ὑδατος καί τοῦ Πνεύματος, ἀλλά καί τό βάπτισμα τοῦ Αἵματος (Μάρκ. ι' 38). Καθημερινά ζοῦσαν μυρίους κινδύνους. Ὁ Παῦλος (Β' Κορ. ια' 23-33) περιγράφει τούς κινδύνους, πού περνοῦσε, ἀλλά καί τὰ βασανιστήρια, πού τό σῶμα του ὑφίστατο.

- Ὅλα αὐτά μάταια;

- Τό σῶμα, πού γιά τό Χριστό βασανίζεται, δέν θά δοξαστῇ;

- Ἐγκληματίες καί ἅγιοι τό ἴδιο τέλος θᾶξουν;

Ὅχι, λοιπόν, μόνο ἡ λογική, ὄχι μόνο ἡ Γραφή, ὄχι μόνο ἡ φύσις, ἀλλά καί ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ, οἱ νεκροί ν' ἀναστηθοῦν.

Γιά ἓνα ψέμα τόσα βάσανα; (στ. 31-32)

Οἱ πολλοί πεθαίνουν μιά φορά σωματικῶς καί πολλές φορές πνευματικῶς.

Οἱ ἅγιοι πεθαίνουν μιά φορά ὡς πρός τήν ἁμαρτία, ἀλλά πεθαίνουν κάθε μέρα καί κάθε ὥρα βασανιζόμενοι. Δέν φοβοῦνται τό θάνατο, καί διότι τόν ζοῦν κάθε μέρα. Βασανίζονται καί ταλαιπωροῦνται, κακουχοῦνται καί διώκονται, μαστιγώνονται καί ταλαιπωροῦνται, σάν νά ζοῦν καί νά κοιμοῦνται ἀγκαλιά μέ τό θάνατο.

Τό ξέρουν αὐτό οἱ Κορίνθιοι γιά τό δάσκαλό τους, τόν Παῦλο. Βλέπουν, πῶς κακοπαθεῖ, πῶς φυλακίζεται γιά τό Χριστό, πῶς πάσχει. Ἄναγκάζεται στόν ἐπόμενο στίχο νά τούς ὑπενθυμίσει τήν καθημερινή ἀποστολική ταλαιπωρία. Καί μάλιστα νά τήν βεβαιώσῃ στό ὄνομα τῆς ἀγάπης, πού ἔχει γι' αὐτούς. «Καθ'

ἡμέραν ἀποθνήσκω, νῆ τήν ὑμετέραν καύχησιν, ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί μοι τό ὄφελος; Εἰ νεκροί οὐκ ἐγείρονται, φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν» (στ. 31-32). Ἄπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Καθημερινά ἀντικρύζω τό θάνατο μπροστά μου, μά τήν καύχησι πού ἔχω γιά σᾶς στό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας. Ἄν, ὅσο σέ ἀνθρώπινη δύναμι γίνεται, θηριομάχησα στήν Ἐφεσο γιά ἀπλῶς ἀνθρωπίνους λόγους (καί ὄχι γιά τό Θεό καί τήν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν), ποιό τό ὄφελός μου; Ἐάν οἱ νεκροί δέν ἀνασταίνονται, τότε ἄς φᾶμε καί ἄς πιοῦμε, διότι αὔριο πεθαίνουμε».

- Δέν θυμίζει τόν καθημερινό του κόπο καί πόνο, γιά νά τόν λυπηθοῦν, οὔτε γιά νά δείξῃ πόσο ὑποφέρει. Ἄλλά γιά νά δείξῃ πόσο ἀγαπάει τό Χριστό, ἀλλά καί πόσο ἐλπίζει στήν ἀνταπόδοσι τῆς ἀναστάσεως καί τῆς αἰωνίου ζωῆς καί δόξας.

- Ποιός θά ἤθελε νά ὑποφέρῃ γιά ἓνα ψέμα; Αὐτό, πού εἶπε στους στίχους 18 καί 19, τό ἐπαναλαμβάνει διαφορετικά ἐδῶ: «Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί μοι τό ὄφελος;» (στ. 32). Πολλές φορές θηριομάχησε. Ἄλλωστε καί γιά τόν Παῦλο καί γιά ὄλους τούς Ἀποστόλους ἴσχυε «τό ἀπόκριμα τοῦ θανάτου». Ὑπέφεραν τόσο πολύ, ὥστε θεωροῦσαν τούς ἑαυτούς τους πεθαμένους.

Ἡ δύναμις; Δέν ἦταν δική τους. Ἦταν τοῦ Θεοῦ. Σ' Αὐτόν σπρίζονταν.

Ἡ ἐλπίδα; Ἦταν δική τους, καί ὄχι ἀπατηλή. Ἡ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως: «Αὐτοί ἐν ἑαυτοῖς τό ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχίκαμεν, ἵνα μή πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι τούς νεκρούς» (Β' Κορ. α' 9).

Ἄν, λοιπόν, μόνο μέ τήν ἐλπίδα τῆς αἰωνίας ζωῆς καί τῆς ἀναστάσεως γίνονται οἱ ἥρωες καί οἱ μάρτυρες, ἄν δέν ὑπάρχῃ ἀνάστασις νεκρῶν καί ὅλα τελειώνουν στοῦ τάφου τήν πλάκα, τότε ὄχι μόνο ἥρωισμός δέν δικαιολογεῖται, ἀλλ' οὔτε ἡ ὁποιαδήποτε ἀγαθοεργία καί καλωσύνη.

- Ποιό τό ὄφελος γιά τούς ἥρωες καί τούς μάρτυρες; Ἡ ὑστεροφημία; Τί νά τήν κάνουν, ἀφοῦ γιά τή δική τους ἀνυπαρξία δέν σημαίνει τίποτε; «Τί μοι τό ὄφελος;» (στ. 32).

Ὅχι μόνο ὄφελος δέν ἔχει ὁ χριστιανός, πού ἀγωνίζεται γιά μία ζωή, πού δέν ὑπάρχει, γιά

μία βελτίωσι ζωῆς, πού εἶναι οὐτοπία, γιά μία ἀνάστασι, πού ἀναδύει μούχλα, ἀλλ' ὑφίσταται καί ζημιά. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ μή παρὰ γίνεταί ὁ τῆς ἀναστάσεως καιρός, ἀλλά μέχρι τοῦ παρόντος τά ἡμέτερα συγκέκλεισται, ἡμεῖς ἐν μείζονι ζημιά ἐσμέν*» (Ε.Π.Ε. 18α,654). Μετάφρασις: Ἐάν δέν πρόκηται νά ἔρθῃ ὁ καιρός τῆς ἀνταποδόσεως, ἀλλά τά ἀνθρώπινα περιορίζονται καί τελειώνουν ὅλα μέ τήν παρούσα ζωή, τότε ἐμεῖς ὑφιστάμεθα τή μεγαλύτερη ζημιά.

● Θά ρωπήσῃ κανεῖς: Ἡ ἀγάπη περιμένει ἀμοιβή; Ὁ Παῦλος δούλευε ὠφελιμιστικά;

Ἡ ἀγάπη προσφέρεται στό Θεό καί στούς ἀνθρώπους ἀνιδιοτελῶς, χωρίς ὁποιαδήποτε σκοπιμότητα. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀμείβει τούς ἀνθρώπους τῆς. Ἐσύ δέν ἔχεις σκοπιμότητα, ὁ Θεός ὅμως ἔχει δικαιοσύνη. «Καί ἀποδίδει «ἐκάστῳ κατά τά ἔργα αὐτοῦ» (Ρωμ. β' 6). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ταῦτα δέ ἅπαντα ἔλεγεν οὐκ ἐπειδή αὐτός ἐπί μισθῶ ἔτρεχεν· ἀρκοῦσα γάρ ἦν αὐτῷ ἀντίδοσις τό ποιῆσαι τό δοκοῦν τῷ Θεῷ*» (Ε.Π.Ε. 18α,654). Μετάφρασις: Ὅλα αὐτά τά ἔλεγε, ὅχι διότι ὁ ἴδιος ἀγωνιζόταν γιά τό μισθό. Διότι στόν Παῦλο ἦταν ἀρκετό σάν ἀνταπόδοσις τό νά κάνῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

● Ἐάν δέν ὑπάρχη ἀνάστασις νεκρῶν, τότε ἔχουμε καί ἄλλη συνέπεια: Τόν ὑλιστικόν τρόπο ζωῆς. Ἀφοῦ τίποτε δέν ὑπάρχει ὅταν κλείσουμε τά μάτια, ἄς φᾶμε καί ἄς πιοῦμε, ἄς κλέψουμε καί ἄς γλεντήσουμε. Ἐνα μόνο ἄς προσέξουμε, νά μή μᾶς συλλάβουν! «*Εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, φάγωμεν καί πίωμεν, αὐριον γάρ ἀποθνήσκομεν*» (στ. 32).

Εἴμαστε ἄνθρωποι μέ λογική καί ὁράματα, ἢ εἴμαστε κτήνη, πού ἔχουν μόνο ἔνστικτα; Ἐάν σάν σκυλιά ψωφᾶμε καί μᾶς ρίχνουν σ' ἓνα λάκκο, τότε καμμιά ἀναστολή τῆς διαφθορᾶς καί τῆς διαστροφῆς δέν ὑπάρχει.

Ἡ ἀπιστία γεννάει τή διαφθορά. Καί τό ἀντίθετο: Ἡ διαφθορά γεννάει τήν ἀπιστία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Βίος διεφθαρμένος πονηρά τίκτει δόγματα*» (Ε.Π.Ε. 18α,658).

Ἄγνωσία Θεοῦ! (στ. 33-34)

Ὁ Παῦλος βλέπει πόσο οἱ διεστραμμένες ἰδέες μεταδίδονται καί πόσο οἱ βρώμικες παρῆρες παρασύρουν, καί κυριολεκτικά φωνάζει: «*Μὴ πλανᾶσθε! Φθείρουσιν ἥθη χρυστά ὀμι-*

λίαι κακάι. Ἐκνήψατε δικαίως καὶ μὴ ἁμαρτάνετε. Ἄγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι. Πρὸς ἐντροπήν ὑμῖν λέγω» (στ. 33-34). Στὴν ἀπλο-ελληνική: «*Μὴ παρασύρεσθε σέ πλάνες! Οἱ κακές συναναστροφές διαφθείρουν τούς καλούς χαρακτῆρες. Ἀφυγνισθητε τελείως καὶ μὴν ἀσεβεῖτε. Διότι μερικοὶ ἔχουν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ. Σᾶς τό λέω γιά νά ντραπήτε*».

● Τό γνωμικό: «*Φθείρουσιν ἥθη χρυστά ὀμιλίαι κακάι*» εἶναι τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ Μετάνδρου. Τά χρυστά ἥθη, χωρίς Χριστό, ὅχι μόνο εἶναι ἀκατόρθωτα, ἀλλ' εἶναι καί ἄχρηστα. Ὁ ὄντως χρυστός εἶναι ὁ Χριστός. Καί τά ὄντως ἥθη χρυστά καί ὠφέλιμα εἶναι οἱ ἀλήθειες καί οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἀδιανόητο νά μή πιστεύῃ κανεῖς στὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ἄν εἶναι ἔστω καί λίγο ἄνθρωπος, μέ στοιχειώδη λογική. Διότι, πῶς μπορεῖ νά δέχεται τή δύσκολη ἀνάστασι, πού εἶναι ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ μή ὄντος, καί νά μή δέχεται τήν εὐκόλη ἀνάστασι, πού εἶναι ἡ ἀναμόρφωσις ἤδη ὑπάρχοντος ὑλικοῦ;

● Τελειώνοντας τήν ἀπολογητική τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καί προτοῦ νά μιλήσῃ γιά τόν τρόπο τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ὁ Παῦλος, ἀναγκάζεται νά ἀνακαλέσῃ στὴν τάξι τούς λίγους, ἔστω, Κορινθίους, πού ἔθεσαν ὑπό ἀμφισβήτησι τή μεγαλύτερη ἀλήθεια, τήν ἀνάστασι. «*Ἐκνήψατε δικαίως καὶ μὴ ἁμαρτάνετε. Ἄγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι. Πρὸς ἐντροπήν ὑμῖν λέγω*» (στ. 31-34).

ἔχουν ἀγνωσία Θεοῦ. Δέν γνωρίζουν τό Θεό, ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι μόνο ἀγάπη, ἀλλ' εἶναι καί δικαιοσύνη.

Εἶναι ντροπή καί τό ὅτι χριστιανοὶ κλαῖνε σάν νά μὴν ὑπάρχη ἀνάστασις καί αἰώνιος ζωή καί τό ὅτι ὁ ὑλισμὸς τούς καθιστᾷ μεθυσμένους στό κακό. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐκί οἱ τά πονηρά δόγματα ἔχοντες μόνον, ἀλλά καί οἱ ἁμαρτίαις κατεχόμενοι χαλεπαῖς, μεθύουσι τε καί παραπαίουσι*» (Ε.Π.Ε. 18α,658). Μετάφρασις: Ὅχι μόνο αὐτοὶ μέ τίς αἰρετικές δοξασίες, ἀλλά καί αὐτοὶ πού κατέχονται ἀπό μεγάλες ἁμαρτίες, βρίσκονται σέ μέθη καί παραφροσύνη.

Ἐς ἀφυγνισθοῦμε!

- Ἐπάρχει ἀνάστασις καί ἀνταπόδοσις.
- Ἐπάρχει ἀτέλειωτη ζωή καί αἰώνια κόλασις.
- Ἐάν μὴ παίζουμε μέ τό αἰώνιο μέλλον μας!

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

**Τόν Ἰησοῦ τόν ξέρω·
ἐσεῖς ποιοί εἰστε;**

Ἡ λόγια ἀναγνωρίσεως. Ὁ Διάβολος ἀναγνωρίζει τήν ἀνωτερότητα τοῦ Ἰησοῦ. «Οἶδά σε τίς εἶ» (Μάρκ. α' 24). Ἀληθινή ἢ γνῶσις του γιά τό Χριστό. Ὁ Διάβολος ἀναγνωρίζει τή δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός δέν ἀναγνωρίζει τήν... ἀναγνώρισι τοῦ Διαβόλου. Τόν χτυπάει κατακέφαλα. «Οὐκ ἤφιε», δέν ἄφηγε τά δαιμόνια νά λένε, ὅτι τόν ξέρον (Μάρκ. α' 34).

- Δέν ἀναγνωρίζει ὁ Χριστός τήν ὁμολογία τοῦ Διαβόλου γιά τή δική Του ἀλήθεια, οὔτε τό δικαίωμα τοῦ συνηγόρου ἢ τοῦ καθοδηγητοῦ...

- Δέν ἀναγνωρίζει τό Διάβολο ὡς φιλαλήθη, ἀφοῦ εἶναι ψεύτης καί πατέρας τοῦ ψεύδους (Ἰωάν. η' 44). Συνηγορεῖ κάποτε ὁ Διάβολος ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ξέρεי ποίος εἶναι. Ἄλλ' αὐτό τό κάνει γιά ν' ἀποσπάσῃ τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων καί ὕστερα νά τοὺς πλανέψῃ.

- Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ὅσα λέει γιά τό Χριστό εἶναι ὅλα λάθος. Λάθος εἶναι νά δεχώμαστε ἐμεῖς τή δική του μαρτυρία γιά τό Χριστό. Ὅπως λάθος εἶναι ν' ἀνακατεύῃς τό φάρμακο μέ τό φαρμάκι.

Καί στό περιστατικό τῆς Ἐφέσου τό πονηρό πνεῦμα εἶπε... ἀλήθεια! Καί γιά τό Χριστό καί γιά τοὺς ἀγύρτες, πού ἐκμεταλλεύονταν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ (Πράξ. ιθ' 14-16).

Ἡ περικοπή μιλάει γιά ἑπτά «ἐξορκιστάς», παιδιά ὅλα Ἰουδαίου ἀρχιερέα (καλή οἰκογενειακή θρησκευτική ἐπιχειρήσις!), ὄνόματι Σκευᾶ. Ἦσαν ἀγύρτες καί ἀπατεῶνες, πού τάχα βγάζανε δαιμόνια, καί μάλιστα καί μέ τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ!

Ὅμως οὔτε ὁ... Διάβολος ὁ ἴδιος δέν ὑπέφερε τίς «διαολιές» τους! Ἄνθρωπος

μέ πονηρό πνεῦμα, τοὺς ξεσκέπασε, ἢ μᾶλλον τοὺς ξεγύμνωσε κυριολεκτικά.

—Τί εἰστε σεῖς; Μπορεῖτε νά μᾶς πῆτε; Τόν Ἰησοῦ τόν ξέρω καί τόν Παῦλο τόν ξέρω. Ἐσᾶς ὁμως; Ποιοί εἰστε σεῖς;

Δέν ἀρκέστηκε σ' αὐτά. Ὁρμησε πάνω τους. Τοὺς ξυλοκόπησε! Καί μόλις καί μετά βίας ξέφυγαν ἀπ' τά χέρια του καί τῶβαλαν γυμνοί στά πόδια...

—Ποιοί εἰστε, κύριοι, ὅλοι ἐσεῖς, πού παριστάνετε τοὺς «ἐξορκιστές», πού ἀνακατεύετε Χριστό καί μαγικά; Ποιοί εἰστε σεῖς, πού ἐξαπατᾶτε τοὺς ἀφελεῖς;

Ἐπί τέλους ἡ Ἐκκλησία (ὄχι τό πονηρό πνεῦμα) ὀφείλει νά περιμαζέψῃ τοὺς ἀπατεῶνες τῆς θρησκείας, πού λυμαινούνται τόν ἱερό χῶρο τῆς πίστεως, πού δῆθεν «λύνουν μάγια», πού δῆθεν κάνουν θαύματα καί βλέπουν ὀράματα, πού δῆθεν εἶναι χαρισματοῦχοι, προορατικοί, διορατικοί!

- Τόν Ἰησοῦ Τόν γνωρίζουμε. Καί τό Εὐαγγέλιό Του.

- Τόν Παῦλο τόν γνωρίζουμε καί τόν ἅγιο πόθο του γιά τόν Ἐσταυρωμένο καί Ἀναστημένο Ἰησοῦ.

- Τοὺς ἀπατεῶνες καί ἀγύρτες δέν τοὺς ἀναγνωρίζουμε.

Ἦπάρχει εἰσαγγελεύς!

Ἡ νάστατη ἢ κοινή γνώμη. Οἱ ἀνώμαλοι σήκωσαν μέ θρασύτητα κεφάλι. Πῆραν φόρα. Θέλουν νά ἐπιβάλουν τήν ἀκολασία τους ὡς τρόπο ζωῆς. Ἀπαιτοῦν ἰσοτιμία μέ τοὺς τίμιους, μέ τοὺς φυσιολογικούς, μέ τοὺς σωστούς! Ζητοῦν ἴση μεταχείρισι ἀκόμα καί σέ θέματα... οἰκογενειακοῦ δικαίου! Ζητᾶνε, μ' ἄλλα λόγια, ν' ἀνατρέψουν τά πάντα. Θά τοὺς λέγαμε, ἀναρχικούς τῆς διαστροφῆς!

Πάντα, θά πῆτε, ὑπῆρχαν ἀνώμαλοι καί διεστραμμένοι. Πάντα μερικοί ζοῦ-

σαν έκτροχιασμένοι από τό κατά φύσιν καί κατρακυλούσαν στό παρά φύσιν.

Ναί! Αυτό είναι γεγονός.

● Άλλο όμως ή έστία μόλυνσεως νά-ναι **στιγματισμένη**, κι άλλο νά-ναι καί διά νόμου κατωχυρωμένη.

● Άλλο νά κινήται ό διεστραμμένος στην παρανομία, κι άλλο νά διεκδική νομιμότητα καί νομιμοποίησι, ακόμα καί ... **κοινωνική καταξίωσι!**

● Άλλο νά βλέπη ή κοινωνία μέ συμπάθεια ταλαίπωρα πλάσματα, πού σύρθηκαν ή αφέθηκαν στην όμοφυλοφιλία, καί άλλο νά υποχρεώνεται νά δεχτή τή **διαστροφή** τους ώς... κανονικότητα!

● Άλλο νά προσπαθοῦν οί φορεῖς τῆς αγωγῆς νά σώσουν τά παιδιά (αγόρια καί κορίτσια) από ανώμαλες σεξουαλικές **τάσεις**, κι άλλο νά προπαγανδίζεται ή **όμοφυλοφιλία** από όλα τά Μ.Μ.Ε.!

Μέχρι τώρα στην Ελλάδα προκαλοῦσε ανατριχίλα ή **παιδοφιλία** (παιδεραστία). Μέχρι τώρα ό νόμος περιφρουροῦσε τό γάμο καί τήν οικογένεια. Μέχρι τώρα ή συμβίωσις (σεξουαλική) ατόμων τοῦ ἴδιου φύλου δέν ἦταν ἐλεύθερη.

Καί ισχύουν ακόμα οί νόμοι, πού **ἀπαγορεύουν «γάμο» όμοφυλοφίλων!**

Καί τί μ' αυτό; Οί όμοφυλόφιλοι, μέ ἀρχηγό τόν Βαλλιανᾶτο, προκαλοῦν. Έτοιμάζουν «γάμους» **όμοφυλοφίλων!**

● Καί βρέθηκε δήμαρχος, πού ἔγινε ό «**ἀρχιερέας τῆς διαστροφῆς**». Στην Τῆλο τῆς Δωδεκανήσου.

● Τόμαθε ό **εἰσαγγελέας τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γεώργιος Σανιδᾶς** κι ἔσπευσε, ως θεματοφύλακας τοῦ Νόμου, νά προειδοποίηση, ότι μιά τέτοια ἐνέργεια τοῦ νησιωτικοῦ δημάρχου καί θά-ναι παράνομη καί θά καθιστᾶ τόν ἴδιο ὑπόδικο!

Βέβαια ὑπεράνω τοῦ εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου θεσμικά είναι ό **ὑπουργός Δικαιοσύνης**. Όταν ό ὑπουργός **κ. Χατζηγάκης** προασπίζεται τό λεγόμενο «**Σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης**», ἀνοίγει διάπλατα τήν πόρτα στό «δικαίωμα» τῶν όμοφυλοφίλων νά συμβιώνουν ἐλεύθερα!

● Δέν ἀρκεῖ, κ. ὑπουργέ Δικαιοσύνης

νά δηλώνετε, μετά τό «πάντρεμα» όμοφυλοφίλων στην Τῆλο καί νά λέτε ἀπλῶς, ότι δέν ισχύει σήμερα νομοθετικά «γάμος» ατόμων ἴδιου φύλου. Ὁφείλετε εὐθαρσῶς νά καταδικάσετε τό δήμαρχο τῆς Τῆλου. Ὅπως όφείλετε εὐθαρσῶς νά δηλώσετε, ότι εἶστε ἐναντία στή νομιμοποίησι πορνικῶν, μοιχικῶν καί ἀνωμάτων σχέσεων.

● Δέν ξέrouμε, ποιᾶ τύχη θᾶχη τό σχετικό νομοσχέδιο στή Βουλή. Ἐκεῖ θά φανῆ πόσοι βουλευτές είναι **ἄνδρες** καί πόσες βουλευτίνες είναι **γυναῖκες!**

● Ἐκεῖνο, πού αὐτή τή στιγμή ξέrouμε, είναι, ότι δέν **ἐπιτρέπεται** (τουλάχιστον μέχρι τώρα) «γάμος» (ἢ «ἐλεύθερη συμβίωσις») ατόμων τοῦ ἴδιου φύλου. Κανείς δέν είναι ὑπεράνω τοῦ Νόμου, οὔτε φυσικά καί ό δήμαρχος τῆς Τῆλου.

● Κύριε **εἰσαγγελεῦ** τοῦ Ἀρείου Πάγου! Γιά μιά ακόμα φορά δείξατε τή **σοβαρότητά** σας. Στό πρόσωπό σας βλέπουν οί Ἕλληνες τόν ἀδέκαστο δικαστή, πού παραμένει ἀσυγκίνητος από πολιτικές καί δημοσιογραφικές προκλήσεις.

Δέν χρειάζεστε τούς ἐπαίνους τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν χριστιανῶν. Ἀρκεῖ ή δική σας συνείδησις. Ἐνεργήσατε ως **τηρητής** τοῦ νόμου τῆς Πολιτείας καί ως **μέλος** τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Πρύτανις; Νά γίνῃ ό... κουκουλοφόρος!

Ἡ **ἄσισμος** προκλητικός είναι νά θέλη **ἡλάχιστη μειοψηφία**, καί μάλιστα **ἀναρχικῶν**, νά ἐπιβάλῃ μέ ἐγκληματικές ἐπιθέσεις «ἀπόψεις» γιά τή λειτουργία τῶν Πανεπιστημίων.

Ὁ χαρακτηρισμός δέν είναι δικός μας. Ἀντιγράφουμε τίτλους ἐφημερίδων τῆς 29ης καί 30ης Μαΐου 2008: «**Ἐξαθλιώνουν τά Πανεπιστήμια...**» - «**Ταραξίες τραυμάτισαν τόν πρύτανη τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης**» - «**Φασισμός μειοψηφικῶν**» - «**Σέ σόκ ή κοινή γνώμη μέ τά ΑΕΙ**» - «**Τά ἑλληνικά Πανεπιστήμια ἀπαξιώνονται μέρα μέ τή μέρα καί φτάνουν στό σημεῖο μηδέν**» - «**Τό Πανεπιστήμιο Θεσσαλονί-**

κης “λυμνίνεται ένας υπόκοσμος” -“Απρόκλητη επίθεση 20 κουκουλοφόρων σέ δύο υπαλλήλους φύλαξης».

Ποιά ή άφορμή για τίς βιαιοπραγίες καί απόπειρες άνθρωποκτονιών;

Ή πολλή... δημοκρατία! Κυριολεκτούμε. Οί ελάχιστοι κουκουλοφόροι καί οί ελάχιστοι άριστεριστές φοιτητές δέν έπέτρεψαν τίς πρυτανικές έκλογές, έπειδή ό νέος Νόμος «πλαίσιο» δίνει τέτοια δημοκρατικά δικαιώματα, ώστε νά ψηφίζουν καί οί φοιτητές τόν πρύτανι τους!

● Σέ ποιά τρέλα βρισκόμαστε; Έπειδή απέκτησαν τό δικαίωμα νά ψηφίζουν, γι αυτό τά σπᾶνε όλα; Τά καΐνε όλα! Κλέβουν τίς κάλπες! Ξυλοκοποϋν τόν πρύτανι! Άφήνουν ήμιθανή τόν φύλακα του Πανεπιστημίου!

● Πρίν από πενήντα χρόνια πρύτανις ανέλαμβανε κάθε χρόνο ένας από κάθε Σχολή του Πανεπιστημίου. Έξελέγετο άπ' τούς λίγους καθηγητές τής Σχολής.

Άργότερα ό πρύτανις έξελέγετο από τούς καθηγητές του Πανεπιστημίου.

Ύστερα συμμετείχαν στίς πρυτανικές έκλογές καί τό κατώτερο διδακτικό προσωπικό. Στή συνέχεια δόθηκε δικαίωμα ψήφου καί σέ άντιπροσώπους των φοιτητών.

Σ' όλες αυτές τίς διαδικασίες ποτέ δέν προκλήθηκαν έπεισόδια.

● Τώρα, πού ό νέος Νόμος παρέχει σ' όλους τούς φοιτητές τό δικαίωμα ψήφου για πρυτανικές άρχές, τώρα χόρτασαν δημοκρατία καί «άπελάκτισαν»! Ή μάλλον ξερνᾶνε τή δημοκρατία μέ τά άναρχικά τους κακουργήματα.

● Τί νομίζετε; Άποδοκίμασαν εϋθέως τίς έγκληματικές πράξεις όλα τά κόμματα; Όχι! Μέ σημαία τά έπεισόδια καί πατώντας στά πτώματα των τραυματιών, μερικά κόμματα έκαναν τήν συνήθη τους καπηλεία.

Καί ενός κόμματος έχει κολλήσει ή βελόνα στήν προάσπισι του... ασύλου!

Γράφτηκε σέ άρθρο έγκυρης άθηναικής έφημερίδας: «Ή βία στά πανεπιστήμια δέν πλήττει μόνο τήν άκαδημαϊκή κοινότητα. Υπονομεϋει τή Δημοκρατία. Άπαντες όφείλουν νά καταδικάσουν άπερίφραστα τή βία των ολίγων. Τά πανεπιστήμια καί ή χώρα δέν μποροϋν νά παραμείνουν άλλο όμηροι τής άλογης βιαιότητας των ολίγων» («Καθημερινή» 30 Μαΐου 2008).

● Για τό πόση σχέση έχουν μέ τήν έπιστήμη οί δράστες των έπεισοδίων, σημειώνεται σέ άλλο άρθρο: «Πρόκειται για δύναμη όπισθοδρόμησης. Είναι οί λουφάδοροι των φουαγιέ των σχολών, πού αντί νά διαβάζουν καί νά περινοϋν τίς χρονιές, χαβαλεδιάζουν στά μπάρ καί τραμπουκίζουν στίς πανεπιστημιακές αίθουσες» («Καθημερινή», 31 Μαΐου 2008).

● Έλπίζουμε: Ν' άντιδράση σωστά τό Κράτος. Νά συσπειρωθούν όσοι φοιτητές ποθοϋν έπιστημονική καλλιέργεια. Νά συντονιστούν όλα τά κόμματα, για νά φράξουν τό δρόμο στή νέας μορφής δικτατορία! Διαφορετικά;

Πρύτανις θᾶναι πλέον ένας... κουκουλοφόρος!

Δισκόπητρο! Δῶρο στον Ούνιτη!

Αντάξεστε τόν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο νά προσφέρη δῶρο άγιο Δισκοπότηρο σέ σχισματικό ρασοφόρο, π.χ. σέ «έπίσκοπο», άπ' εκείνους, πού βρϋθουν στήν «πιάτσα» των έν Έλλάδι παλαιοημερολογιτών;

Κάτι τέτοιο θᾶταν άδιανόητο. Έχει ή Έκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, όπως καί οί λοιπές τοπικές Όρθόδοξες Έκ-

Ή συνδρομή για τό περιοδικό

■ Είναι 10 Εϋρώ (€) τό χρόνο. Ή έξόφλησις γίνεται: ● Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

● Ταχυδρομικά στή διεϋθυνσι: «Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα.

● Στο Γραφείο Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι) ή στο Βιβλιοπ. «Βαπτιστής», Έθν. Άντιστάσεως 103 (Άγιο Δημήτριο).

■ Οί του έξωτερικού ν' αποστέλλουν τό έμβασμά τους στο όνομα «Βαπτιστής» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Τηλέφ.: 2103212713 καί 2109765440.

κλησίες κοινωνία μετά τοπικῶν Ἐκκλησιῶν πού ἀκολουθοῦν τό παλαιό ἑορτολόγιο, ἀλλά ποτέ μέ παραφυάδες ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτῶν, πού **ἔχουν ξεκοπῆ ἀπ' τήν Ἐκκλησία.**

Ἄν δέν φαντάζεστε τόν Πατριάρχη νά χαρίζη Δισκοπότηρο σέ σχισματικό «δεσπότη», πολύ περισσότερο δέν φαντάζεστε τόν Πατριάρχη νά δωρίζη Δισκοπότηρο σέ **αἱρετικό «δεσπότη»!**

Κι ὅμως, αὐτό ἔγινε!

Γράφτηκε στόν τύπο καί δέν διαψεύστηκε, ὅτι τόν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, κατά τήν τελευταία του ἐπίσκεψη στήν Ἀθήνα τόν παρελθόντα Μάιο, ἐπισκέφτηκε καί ὁ παπικός κληρικός κ. **Δημήτριος Σαλάχας.** Τοῦ ἀνακοίνωσε, ὅτι ἐπρόκειτο νά χειροτονηθῆ «ἐπίσκοπος» τῶν ἐν Ἑλλάδι **Οὐνιτῶν**, κάτι πού ἔγινε. Ζήτησε τρόπον τινά εὐχή!

Τί σημαίνει αὐτό;

• Φανταστήτε **λύκο** νά ζητάη τήν εὐχή τοῦ τσοπάνη, γιά νά μπορῆ νά κατασπαράσση τά πρόβατά του! Ἡ **Οὐνία** εἶναι ἡ ὑπουλη ἐνέργεια τοῦ Πάπα, νά ἐνδύη μέ προβιά ὀρθοδόξου κληρικοῦ καί τυπικοῦ τά λυκόπουλά του, γιά νά ἐξαπατοῦν Ὀρθοδόξους καί νά τοὺς «ἀποσποῦν ὀπίσω αὐτῶν» (Πράξ. κ' 30).

Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Πα-

τριάρχης. **Προβατόσχημος λύκος** ὁ οὐνίτης ἐπίσκοπος. Καί ὅμως πῆρε τήν εὐχή τοῦ Πατριάρχη γιά τό **ἀνανδρο** ἔργο του! Τήν εὐχή ἐκφράζει τό Δισκοπότηρο, πού τοῦ δώρισε!

• Ὅποιος περνάει ἀπ' τήν ὁδό Ἀχαρνῶν στήν Ἀθήνα, λίγο μετά τόν Ἅγ. Παντελεήμονα, διακρίνει μεγαλοπρεπή ναό, σέ **σχῆμα βυζαντινό**, ἐπ' ὄνοματι τῆς Ἁγίας Τριάδος! Οἱ εὐσεβεῖς, ἀνυποψίαστοι, κάνουν τό Σταυρό τους. Κι ὅμως πρόκειται γιά **Παπικό Ναό!**

Σ' αὐτόν χειροτονήθηκε ὁ νέος οὐνίτης «ἐπίσκοπος Δημήτριος Σαλάχας». Κι ἀντί ὁ Πατριάρχης ν' ἀποπέμψη τόν προβατόσχημο λύκο, τοῦκανε καί δῶρο!

• Πρὶν ἀπό πενήντα χρόνια, ὅταν ἦταν νά γίνη «ἐπίσκοπος» τῶν Οὐνιτῶν ὁ Ὑάκιθος, ἡ τότε Ἐκκλησιαστική διοίκησης καί ἡ Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν προέβησαν σέ ζωηρές διαμαρτυρίες.

Τώρα; Ἄλλαξαν οἱ καιροί! λένε. Ὁ λαός ἀπαντᾷ: «Ὁ λύκος κι ἄν ἐγέρασε...».

Μᾶς λείπουν δεσποτάδες;

Ὁταν θά κυκλοφορῆ τό παρόν, θά ἔχη συγκληθῆ ἡ **Ἱεραρχία** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ μοναδικό θέμα ἐκλογές ἐπισκόπων!

• Πρώτη ἐμφάνισις τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου στήν Ἱεραρχία. Φυσικά κάτι κληρικός καί λαός περίμενε. Τά μεσολαμβάναντα ἀπ' τήν ἐκλογή του γεγονότα (ἐθνικά, ἠθικά, κοινωνικά, ἐκκλησιαστικά) πολλά. Μόνο **σιγή** δέν τοὺς πρέπει.

• Γιά τίς κενές Μητροπόλεις ὅπωςδήποτε ἔπρεπε νά συγκληθῆ ἡ Ἱεραρχία. Κενή βέβαια θεωρεῖται καί ἡ Μητρόπολις **Ἀττικῆς.** Περί αὐτῆς οὐδεὶς λόγος!

• Ἡ ἡμερησία διάταξις προέβλεπε καί ἐκλογή τριῶν βοηθῶν ἐπισκόπων. Αὐτό πιά εἶναι, πού δέν μπορεῖ νά καταλάβη ὁ κόσμος. Ἐχομε τόσους βοηθούς ἐπισκόπους. **Γιατί καί ἄλλοι;**

Καί πῶς κατά σύμπτωσι κι οἱ τρεῖς Μητροπολίτες πού ζήτησαν βοηθούς, εἶναι μέλη τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου; Ὁ λαός θά πῆ: «**Εὐλογοῦν τά γένια τους!**»

Ἡ Ἱεραρχία βέβαια ἀποφασίζει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: 25 \$.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.